



РІД НАШ КРАСНИЙ, РІД ПРЕКРАСНИЙ!

ОТЧИЙ

ЧАСОПИС

РІК ЗАСНУВАННЯ
2002

ЛИСТОПАД

Число 11 (191)

КИЇВ 2017

Видання товариства "Чернігівське земляцтво"

Оберіг України



Цієї золоті осені село Заудайка, що на Ічнянщині, святкувало 385-у річницю. За всю історію таке свято як "День села" відзначалось вперше.

До Будинку культури прийшла більшість мешканців, щоб розділити святковий настрій. Відбувся святковий концерт за участі місцевих жителів, школярів та вихованців дитячого садочка. Також були запрошені заслужена артистка України Раїса Борщ та заслужений працівник культури України Микола Борщ, капела бандуристів ім. Остапа Вересая з обласного філармонійного центру.

До привітань долучилися голова районної ради Григорій Герасименко, мер міста Ічні Оксана Андріанова, в.о. голови Ічнянської районної державної адміністрації Валентина Рябчун.



На святі були присутні представники столичного Чернігівського земляцтва Микола Борщ та Іван Майдан, вихідці села Заудайка. Серед гостей була і Тамара Стратілат, помічник народного депутата України Олександра Кодолі, яка передала сертифікат на

дитячий майданчик для садочка.

Сільський голова Валерій Котко звітував перед мешканцями про виконану роботу за рік, подякував Михайлу Бондару за фінансову допомогу на підтримку села.

Після урочистостей на всіх гостей чекали місцеві смаколики, ярмарок та музики.

Ольга ЖАДЬКО,
керівник Ічнянського
молодіжного відділення

До уваги передплатників!

Якщо ви хочете і далі перебувати у вирі земляцьких подій, стежити за життям на Сіверській землі, а то й виступати з розповідями про добрі справи нашого колективу та його людей, – передплачуйте газету "Отчий поріг".

Передплату для себе та друзів, навчальних закладів і громадських організацій можна здійснити у будь-якому поштовому відділенні. Індекс газети 37630.

Щоб повірити в добро, треба почати робити його.

Лев ТОЛСТОЙ

У ЛИСТОПАДІ СВЯТКУЮТЬ СВІЙ ЮВІЛЕЙ.

САЛАЙ Анатолій Власович – 85-ліття. Народився 10 листопада 1932 року в с. Мамакине Новгород-Сіверського р-ну. Трудовий шлях пройшов від старшого інженера до завідувача відділом у Всесоюзному проектно-конструкторському інституті зварювального виробництва. Займався профспілковою та партійною діяльністю. Учасник Другої світової війни. Ветеран праці.

ПОКРИШЕНЬ Іван Андрійович – 85-ліття. Народився 22 листопада 1932 року в м. Остер Козелецького р-ну. Працював заступником начальника главку в Міністерстві будівництва України. Учасник Другої світової війни.

КОВАЛЕНКО Пилип Омелянович – 85-ліття. Народився 25 листопада 1932 року в с. Червоні Партизани Носівського р-ну. Працював у Міністерстві юстиції України, Верховній Раді України, Вищому господарському суді України. Учасник бойових дій у Другій світовій війні, учасник партизанського руху. Один з ініціаторів створення Товариства "Чернігівське земляцтво" у м. Києві. Обирався депутатом Тетіївської райради.

СУХОМЛИН Андрій Андрійович – 80-річчя. Народився 7 листопада 1937 року на Далекому Сході. Дитинство провів у с. Забарівка Корюківського р-ну.

Трудове життя віддав військовій справі. Працював заступником командира з'єднання ракетно-технічної частини. Був викладачем в Київській філії Одеського інституту зв'язку. Двічі обирався депутатом Подільської районної ради. Підполковник-інженер запасу. Учасник ліквідації аварії на Чорнобильській АЕС.

КАПТЕВИЧ Катерина Іванівна – 70-річчя. Народилася 1 листопада 1947 року в с. Морівськ Козелецького р-ну.

ЛЯШЕНКО Василь Іванович – 70-річчя. Народився 4 листопада 1947 року в с. Бахмач Бахмацького р-ну. Працював артистом різних хорових колективів, артистом хору Національної опери України. Лауреат міжнародної премії ім. С.С. Гулака-Артемовського.

ГАЙДАК Катерина Петрівна – 75-річчя. Народилася 10 листопада 1942 року в с. Деброве Носівського р-ну. Працювала на "Ленінській кузні", у музеї імені В.І. Леніна (нині – Український дім).

ГОРДІЄНКО Михайло Григорович – 70-річчя. Народився 17 листопада 1947 року в с. Олішівка Чернігівського р-ну. Працював у будівельній сфері. Був директором з капітального будівництва ПрАТ "Оболонь".

КЛИМЕНКО Любов Микитівна – 70-річчя. Народилася 17 листопада 1947 року в с. Вільне Менського р-ну. Працював у Київському державному театрі оперети, Державній капелі бандуристів України. Був артистом чоловічої хорової капели ім. Л. Ревуцького, працював у театрі фольклорної пісні "Берегиня". З 1996 р. – соліст камерного ансамблю "Каштани Києва". Лауреат Республіканського конкурсу "Пісенний вернісаж – 2017", дипломант Міжнародного літературно-музичного конкурсу-фестивалю "Причал на Поштовій". З концертами відвідав 14 країн світу. Випустив кілька дисків романсів і пісень. Заслужений артист естрадного мистецтва України, член Асоціації діячів естрадного мистецтва України.

ПОЛОЗ Михайло Євгенович – 70-річчя. Народився 22 листопада 1947 року в с. Вільне Менського р-ну. Працював у Київському державному театрі оперети, Державній капелі бандуристів України. Був артистом чоловічої хорової капели ім. Л. Ревуцького, працював у театрі фольклорної пісні "Берегиня". З 1996 р. – соліст камерного ансамблю "Каштани Києва". Лауреат Республіканського конкурсу "Пісенний вернісаж – 2017", дипломант Міжнародного літературно-музичного конкурсу-фестивалю "Причал на Поштовій". З концертами відвідав 14 країн світу. Випустив кілька дисків романсів і пісень. Заслужений артист естрадного мистецтва України, член Асоціації діячів естрадного мистецтва України.

ГНИП Надія Миколаївна – 70-річчя. Народилася 28 листопада 1947 року в м. Сизрань, Росія. (Батьки з села Кучинівка Щорського р-ну, а чоловік – з с. Конятин Сосницького р-ну). Працювала помічником начальника продовольчої служби полку урядового зв'язку в органах Служби Безпеки України. Ветеран військової служби.

СЕМЕНОВА Лідія Павлівна – 65-річчя. Народилася 1 листопада 1952 року в с. Лебедівка Козелецького р-ну. Працювала координатором проекту українсько-німецького співробітництва, начальником центру в рамках програми "TRANSFORM", начальником центру дидактичного та технічного забезпечення навчання Національної академії державного управління при Президенті України.

ЧУЙКО Валентина Миколаївна – 65-річчя. Народилася 2 листопада 1952 року в Ніжині. Працювала в органах державної влади, була головним економістом спільного українсько-ірландського підприємства "Альянс-Пром", першим заступником генерального директора "Курортнафтогаз" та начальником відділу НАК "Нафтогаз України".

ХАРЧЕНКО Володимир Кузьмич – 65-річчя. Народився 7 листопада 1952 року в Ніжині. Старший викладач Національного університету внутрішніх справ України. Полковник у відставці.

БОРОДАВКО Ганна Іванівна – 65-річчя. Народилася 9 листопада 1952 року в с. Нова Басань Бобровицького р-ну.

КОВАЛЕНКО Ольга Федорівна – 65-річчя. Народилася 11 листопада 1952 року в с. Окунінів Козелецького р-ну.

ГРЕБЕНИК Михайло Михайлович – 65-річчя. Народився 12 листопада 1952 року в с. Селище Носівського р-ну. Був начальником управління грошового обігу і касових операцій "Укрсоцбанку", заступником директора розпорядника Фонду гарантування вкладів фізичних осіб.

ЗАДОЯН Тамара Андріївна – 65-річчя. Народилася 13 листопада 1952 року в с. Кобижча Бобровицького р-ну. Працювала заступником начальника шоколадного цеху фабрики ім. Карла Маркса.

КОРЕНЬ Лариса Іллівна – 65-річчя. Народилася 15 листопада 1952 року в м. Остер Козелецького р-ну. Працювала художником-оформлювачем на підприємстві "Поліграфкнига", художником-графіком в Товаристві охорони пам'яток історії та культури. Автор кількох перших українських поштових марок, першого в Українській державі поштового штемпеля. Лауреат премії ім. Нарбута американських філателістів за марку "М. Лисенко" як кращу марку України першого року, автор 14 ювілейних монет для Нацбанку. Брала участь в художньому оформленні земляцьких календарів.

КОМПАНЕЦЬ Микола Павлович – 65-річчя. Народився 16 листопада 1952 року в с. Мрин Носівського р-ну. Був головним спеціалістом Мініюсту України.

ЗАБУГА Володимир Іванович – 65-річчя. Народився 23 листопада 1952 року в с. Макошине Менського р-ну. Був головним механіком тресту "Київмискбуд-1". Генерал-полковник козацтва. Нагороджений "Знаком Пошани" Київміськради, орденом "Святого Володимира" III ступеня.

ВЕРЕТЕННИК Марія Іванівна – 60-річчя. Народилася 14 листопада 1957 року в с. Козилівка Корюківського р-ну. Працювала медсестрою-масажистом у поліклініці заводу "Більшовик".

СКІВКА Ганна Данилівна – 60-річчя. Народилася 17 листопада 1957 року в с. Євминка Козелецького р-ну. Працює бухгалтером на Київському шкіряному заводі.

КУРАШ Олександр Іванович – 60-річчя. Народився 18 листопада 1957 року в смт. Замглай Ріпкинського р-ну. Заступник директора з будівництва ТОВ "Топаз" м. Чернігів, менеджер страхової компанії "Граве Євролайф Україна".

ЧОБОТАР Ганна Дмитрівна – 60-річчя. Народилася 24 листопада 1957 року в с. Шаболтасівка Сосницького р-ну. Працювала інженером відділу експлуатації ТОВ "Бісан-Інвест".

ДУДКА (ЛЕСІК) Ганна Іванівна – 55-річчя. Народилася 22 листопада 1962 року в с. Сухоярівка Прилуцького р-ну. Заступник директора департаменту, начальник відділу взаємодії з ЗМІ Міністерства енергетики вугільної промисловості.

КОБИЛЯНСЬКА Тамара Іванівна – 55-річчя. Народилася 30 листопада 1962 року в с. Жуля Корюківського р-ну. Перемотувальниця на БАТ "Київхімволокно".



Дорогі земляки!

Рада товариства "Чернігівське земляцтво" сердечно вітає вас із ювілеєм і зичить усім доброго здоров'я, великих успіхів у житті, оптимізму, сімейного щастя, невтомного доброторства в ім'я рідної землі.

СВЯТО

Однією з найяскравіших подій останнього часу в Семенівці стали святкові заходи з нагоди 150-річного ювілею найстарішого і водночас найсучаснішого навчального закладу сіверського краю – місцевої гімназії №2. Підготовка до цього заходу тривала протягом довгого часу: збирали історичні матеріали, налагоджували зв'язки з колишніми випускниками, які нині мешкають і працюють по всьому світу...

ВІЧНОЇ МОЛОДОСТІ

Влітку було підготовлено та опубліковано на сторінках районної газети три великі матеріали про історію та сьогодення гімназії. Ці публікації, доповнені трьома десятками яскравих фотографій, стали основою гарно оформленої книги "Семенівській гімназії №2 – 150 років. Від народного училища – до навчального закладу нового типу", яку автор книги і цього матеріалу подарував рідній школі.

Історія Семенівської гімназії №2 та її сьогодення також представлені на десяти міні-банерах, які становлять постійно діючу виставку-експозицію, на високому рівні виготовлена й інша поліграфічна та сувенірна продукція. З початком нового навчального року в гімназії проводилися флешмоби, екскурсії та інші заходи. До ювілею рідної школи написана пісня, зроблено відео кліп, інформація про підготовку до ювілею поширювалася в соціальних мережах тощо.

Кульмінацією ювілейних урочистостей стало проведення 21 жовтня великого концертного заходу "Святуємо разом". Але спочатку почесних гостей, чимало з яких приїхали з різних кутків країни, хлібом-сіллю зустріли у рідній гімназії, для них провели цікаву екскурсію по школі, в якій більшість присутніх навчалася в різні роки.

Але, мабуть, найголовніше те, що у гімназії зберігся особливий дух, атмосфера, в якій відбуваються навчальний та виховний процеси. Активність учнів та вчителів, взаємна підтримка і повага, демократизм – все це було у навчальному закладі з часу його заснування. Адже і у далекому 1867 році Семенівське на-

родне двокласне училище з п'ятирічним терміном навчання міністерства народної освіти було відкрито завдяки активності громади, простих селян та ремісників, які виділили для цього будівлю, земельну ділянку, кошти на співфінансування. Протягом ста п'ятдесяти років неодноразово змінювався статус і назва навчального закладу, відомого в останні десятиріччя як середня школа №2, а з

гостей були і земляки з столиці України, зокрема, голова Семенівського відділення Чернігівського земляцтва в м. Києві Євген Клименко, який вручив колективу навчального закладу Почесну грамоту від земляків. Перебуваючи на семенівській землі, Євген Миколайович також передав годинник з логотипом земляцтва народному музею Тараса Шевченка.

Святковий захід з нагоди 150-річчя Семенівської гімназії №2 відбувся, як мовиться, "на одному диханні". На сцену один за одним піднімалися випускники різних років, які ділилися спогадами, говорили теплі слова на адресу педагогів. Нинішнє покоління гімназистів, колишні учні школи підготували чудові концертні номери. Родзинками свята стала демонстрація відеопривітань, які надійшли з усього світу від колишніх учнів та вчителів школи, а також церемонія нагородження пам'ятним знаком "Почесний гімназист". Ця відзнака вручається тим колишнім учням та випускникам навчального закладу, які мають особисті вагомні здо-

бутки в різних сферах життя і на постійній основі підтримують рідну школу, Семенівський край. Кавалерами цієї почесної відзнаки стали Заслужений артист України Володимир Дорохін, голова Семенівського відділення Чернігівського земляцтва в місті Києві Євген Клименко і відомий аграрій та меценат Юрій Сенько.

Завершилися ювілейні заходи, проте продовжується славна історія навчального закладу.

Едуард АСМАКОВСЬКИЙ,
співорганізатор ювілейних заходів,
випускник 1990 року



2005 року – як Семенівська гімназія №2, проте у всі часи це був передовий освітній заклад, учні та вчителі якого завжди "на висоті". Школа дала путівку в життя тисячам семенівців, імена багатьох випускників та учнів відомі далеко за межами рідної України.

Тож на заході "Святуємо разом" у районному Будинку культури зібралися сотні земляків, випускників навчального закладу різних років. Присутніх привітали зі святом керівники району та міста, освітянської галузі, депутати обласної ради Володимир Лобосок та Володимир Селянський. В числі почесних

Сонячного суботнього ранку зібралися члени Прилуцького осередку Чернігівського земляцтва у місті Києві для поїздки до рідної землі на черговий Воздвиженський ярмарок. Атмосфера свята і піднесеного настрою відчувалася ще на виїзді. За сприяння голови Прилуцького осередку Павла Кривоноса делегації було надано комфортабельний автобус. Зручно влаштувавшись, земляки вирушили в дорогу. В складі делегації були Алла Поплавська, Марія Саричева, Григорій Іващенко, Олег Шекера, Микола Федоренко, Віктор Тищенко, Віталій Омельченко, Дмитро Волох, Микола Гордієнко, Людмила Ковальчук, Надія Карпова, Віктор Малько та інші.



Дорогою зробили традиційну зупинку на кордоні Чернігівської та Київської областей, вклонилися рідній Чернігівщині, котра дала путівку в життя. На чудовій лісовій галявині розгорнули ска-тертину. Лунали слова про нашу рідну землю, про земляцтво, згадали й тих, кого, на жаль, вже немає з нами. Потім рушили далі – поспішали до урочистого відкриття Воздвиженського ярмарку.

Алла Поплавська запропонувала кожному розповісти про себе та про земляцьку родину, в кожного з присутніх взяла інтерв'ю, всі розповіді записали на відео. Користуючись нагодою, зібрали гроші для привітання поранених воїнів АТО зі святом захисника України, що буде відзначатися 14 жовтня на Покрову.

На центральній площі Прилук усіх присутніх вітала міський голова Ольга Попенко. На сцену було запрошено почесних гостей ярмарку: народного депутата України Валерія Дубіля, в.о. голови Прилуцької райдержадміністрації Дениса Росовського, заступника голови Прилуцької райради Наталію Єгорову, секретаря Ніжинської міськради Валерія Салогуба, заступника голови Прилуцького осередку Товариства "Чернігівське земляцтво" Миколу Гордієнка та представника від ВО "Батьківщина" Сергія Коровченка. Від Чернігівського земляцтва з подякою за запрошення та гостинність до керівництва міста, мешканців та гостей звернувся Микола

Гордієнко. Він побажав усім миру і щастя та передав меру Прилук на добру згадку та подальші плідні стосунки вишитий штандарт.

Урочистому відкриттю ярмарку передувало спілкування з Ольгою Попен-

ням яскраво вирувало вулицями міста. Ми мали можливість поспілкуватися з жінками місцевого народного ансамблю, зробили пам'ятне фото з полтавськими козаками, гостями свята, та відвідати близько кожного місця в Прилу-

ках. Разом пройшли до Стрітенського та Свято-Преображенського соборів, сфотографувались біля пам'ятників Іоасафу Білгородському та Володимирі Мономаху. А потім знову повернулися до центральної частини міста, до радісного гамору та народних мелодій Воздвиженського ярмарку, щоб долучитися до одного з головних історичних та культурних дійств минувшини й сьогодення.

Час, відведений на святкування, сплинув швидко, і хоч дуже хотілося побути серед людей ще довше, потрібно було вирушати до Києва.

Напередодні, 18 вересня, Прилуки відзначили 74-у річницю визволення міста від нацистських загарбників. Пам'ятаючи про подвиг людей, котрі власними зусиллями виборювали та наближали день перемоги, ми відвідали Алею героїв біля Вічного вогню, де увічнена пам'ять Героїв Радянського Союзу та повних кавалерів ордена Слави, чий долі були пов'язані з Прилуками. Серед трьох повних кавалерів ордена Слави – погруддя Григорія Шекери – батька нашого Олега Григоровича. Поклавши квіти, ми хвилиною мовчання віддали пам'ять героїчним землякам.

Людмила ТИМОФІЄВА

Прилуцькі веселощі



ко. Вона розповіла, що до Прилук було запрошено делегацію гостей з Польщі: голову міської ради м. Косцьєжини Терезу Прейс та начальника відділу розвитку міської ради Олівію Шляровську. Три місяці тому делегація з Прилук уже відвідувала місто-побратим Косцьєжину з метою перейняти прогресивний досвід сусідів. Їхній зворотній візит було заплановано на святкування другого дня Воздвиженського ярмарку.

Тим часом ярмаркування з піснями, танцями, українським етнічним вбран-

ням яскраво вирувало вулицями міста. Ми мали можливість поспілкуватися з жінками місцевого народного ансамблю, зробили пам'ятне фото з полтавськими козаками, гостями свята, та відвідати близько кожного місця в Прилуках. Разом пройшли до Стрітенського та Свято-Преображенського соборів, сфотографувались біля пам'ятників Іоасафу Білгородському та Володимирі Мономаху. А потім знову повернулися до центральної частини міста, до радісного гамору та народних мелодій Воздвиженського ярмарку, щоб долучитися до одного з головних історичних та культурних дійств минувшини й сьогодення.

Людмила ТИМОФІЄВА

23 вересня Ріпки відзначили День селища, 74-у річницю вигнання нацистських окупантів та День партизанської слави. Традиційно у заходах взяла участь група земляків з Ріпкинського відділення столичного Чернігівського земляцтва під керівництвом Олександра Литвина. Мікроавтобус для захоплюючої подорожі був люб'язно наданий Аллою Гуртовою.



Сонячна субота

Зранку розпочалися урочисті заходи. Керівництво району, ветерани, учасники АТО, учнівська молодь з гірляндами, корзинами квітів і прапорами, громадськість, оркестр пройшли злагодженою ходою до парку Слави, де відбувся мітинг – реквієм "Назавжди в пам'яті народній!".

До громади звернувся голова райдержадміністрації Борис Мелашенко. З промовами виступили також голова Ріпкинської районної організації ветеранів України Ірина Вольська-Баскевич та учасник АТО, офіцер Ріпкинського районного військового комісаріату Микола Одарич.

Квітами увінчалися братська могила воїнів-визволителів, обеліск Слави, меморіальний комплекс героям АТО та Небесної Сотні, пам'ятний знак "Загиблим і померлим внаслідок Чорнобильської катастрофи" та пам'ятник воїнам-інтернаціоналістам. Присутні вшанували пам'ять загиблих хвилиною мовчання.

Меморіальні заходи завершилися заупокійною літєю за загиблими в роки Другої світової та за українськими воїнами, що загинули в ході АТО на Донбасі, яку провів благочинний району, настоятель Свято-Миколаївського храму в Ріпках, протоієрей

отець Іоанн (Голоботовський) за участі церковного хору.

Продовжились урочистості у парку

Свято Дня селища та святкової ярмарки відкрив Ріпкинський селищний голова Сергій Гарус.

Борис Мелашенко привітав жителів Ріпок зі святом та оголосив Подяку колективу Ріпкинської районної спілки споживчих товариств за активну участь у життєдіяльності райцентру. Борис Володимирович вручив подарунки учасникам "Параду візочків-2017", цієї яскравої ходи батьків з малюками у прикрашених у різних стилях візочках і на велосипедах, що відбулася в селищі вперше. Далі керівництво району оглянуло виставки закладів селища та ярмаркові курені громад району.

З привітанням від столичних земляків на відкритті свята також виступив Олександр Литвин. Земляки мали зустріч з директором Ріпкинської гімназії

Наталією Корж, яка розповіла про створення в гімназії музею Арнольда Грищенка, нашого земляка, члена Ріпкинського відділення земляцтва, відомого мовознавця, ученого, педагога.

В ході свята учасники мали змогу придбати продукцію місцевих виробників з області та району, подивитися святковий концерт.



відпочинку селища, де розгорнувся осінній ярмарок за участю територіальних громад, підприємств, закладів освіти, сільгоспвиробників і медоварів.

Вшанування ювілярів

У Варвинському відділенні вже стало доброю традицією відзначати ювілейні дати. Нещодавно ми завітали до подружжя Петра Даниловича Зуба, який у квітні святкував свій поважний ювілей, і його дружини Ганни Іванівни, яка відзначала своє 80-ліття.

Володимир Зуб, Віктор Кононенко, Ганна Калайда, Олександра Нітченко та Ганна Червонюк привітали іменинницю та вручили подарунки.

Ганна Іванівна – заслужений вчитель, Петро Данилович – полковник у відставці, кандидат військових наук. Вони ровесники, наші земляки, вихідці з села Озеряни.

Зустріч пройшла у теплій, сердечній атмосфері. Своїм візитом ми повернули їх спогадами в зустріч зі своєю юністю. Від спілкування всі отримали задоволення і побажали ювілярам многая і благая літа.

Ганна КАЛАЙДА

Олександр ЛИТВИН



ЗНАК народної шаноби

У всі часи і епохи долю народу і держави вирішували не чиновники та генерали, а в першу чергу добровольці, ті люди, які забували про власні інтереси в ім'я великої батьківщини. Не стали винятком і останні три роки, коли Україну спіткали тяжкі випробування у боротьбі за соборність і незалежність. Саме в ці часи внутрішня енергія народу породила справжніх героїв, які добровільно обстали на захист цілісності нашої княжої землі. І тим більша шана тим, хто повернувся живим із зони АТО та не забув про бойових побратимів, хто продовжує боротися за світлу пам'ять про них.

Так, за ініціативи голови правління ГО "Застава", активіста Менського відділення земляцтва, багатодітного батька Анатолія Соляника, у Деснянському районі столиці у сквері "Доброволець" встановлено пам'ятний знак всім добровольцям, ветеранам АТО та добровольчим батальйонам.

У спорудженні цього унікального знаку брали участь активісти ГО "Застава", члени спілки ветеранів АТО Деснянського району, яких всебічно підтримував депутат Київради Михайло Іщенко.

До речі, ще раніше у цьому сквері було встановлено 27 щогл і піднято прапори добровольчих батальйонів.

Наш кор.



Соборне дійство

Р адо зустрічали учасників та гостей районного Соборного ярмарку, який традиційно проводиться в Козельці до Дня визволення Козелеччини від нацистських окупантів.

Особливо різноманітним було ярмаркове представництво в цьому році: територіальні громади і старостинські округи, організації, установи, підприємства і підприємці, народні майстри і умільці, художні колективи.

Серед поважних гостей ярмарку – народний депутат України Олег Дмитренко, голова Чернігівського земляцтва Віктор Ткаченко та голова Козелецького відділення земляцтва Михайло Гриценко. Голова райдержадміністрації Володимир Швед та гості зі сцени вітали учасників ярмарку та козельчан зі святом. Звичайно, гості на свято приїждять з подарунками, тож земляки не підвели. На сцені Віктор Ткаченко та Володимир Швед обмінялись пам'ятними сувенірами, а головним подарунком земляків став виступ популярного жіночого гурту "Лісапетний батальйон", який прибув на ярмарок на запрошення Чернігівського земляцтва.

На ярмарку свою продукцію демонстрували майстри народного промислу, художніх виробів із



бісеру та каменю, дерева та рогами, приватні підприємці та організації. Були представлені різноманітні розваги, атракціони, ярмаркова торгівля.

Гості мали змогу придбати різні товари, художні вироби та вироби домашнього вжитку, а відпочити та скуштувати традиційних ярмаркових смаколиків у садибах та спеціально обладнаних місцях вуличної торгівлі.

Гостинні подвір'я представили територіальні громади, огорожені плетеним тинем чи парканом з очерету, прикрашені барвистими рушниками, а на столах – усе, чим багата українська хата: вареники та пиріжки, риба та м'ясо, меду та кваси. Багатьох гостей зацікавила і продукція бджільництва, і вироби народних умільців.

Під час святкування були проведені конкурси на краще представлення під час параду учасників, оформлення ярмаркового місця, конкурс робіт народних умільців. Переможці та учасники конкурсів були відзначені грамотами, подяками, грошовими преміями.

Упродовж всього дня тривали виступи художніх колективів та виконавців, розваги для дітей та дорослих.

Наш кор.

Як відомо, не так давно Ніжин за рейтингом увійшов до числа найкращих міст України як унікальний історичний центр, привабливий для міжнародного туризму. Тож цьогорічний Покровський ярмарок мав стати особливим, тим більше що й відзначався в 375-й раз за всю історію цього козацького осередку на Лівобережжі України. Тож тисячі містян та гостей, що заповнили історичний центр, горіли бажанням показати все, що надбали напруженою працею, що відстояли в боротьбі за соборність Вітчизни. Оскільки ж свята Покрова здавна була захисницею козацтва, то й нині їй віддавали особливу шану. Як і тим, хто сьогодні ціною власного життя змушений боронити Україну на сході.



Сьоме чудо УКРАЇНИ

Ніжинці вже зазнали відчутних втрат на тій незрозумілій війні, для десятків із них вона стала не гібридною, а трагічною. Тому й був таким хвилюючим молебень, проведений біля початку древньої Гоголівської вулиці, де облаштований скромний меморіальний комплекс. Десятки героїв пишно вдивлялися в печальні очі мітингарів, ніби дякували за світлу пам'ять. І сумували перед образами воїнів керівники міста, посланці нашого столичного земляцтва Віктор Ткаченко, Леонід Горлач, Михайло Гриценко, Людмила та Марина Борис, Світлана Котельницька, Микола В'ялий, притихлі ніжинці.

— Сьогодні свято козацтва, День захисника України, — почав свою проповідь архієпископ Чернігівський і Ніжинський Євстратій. — Маємо довгу й славу історію. Нині вона продовжується на сході України, триває боротьба за неї. Чимало кращих синів України поклали голови за свою Вітчизну, серед них і ніжинці. Тож помолимося за упокій усіх тих, хто віддав своє життя за Україну.

І прозвучала тужна молитва над притихлими людьми, і звучали злагоджено голоси гостей з Чернігова, до яких приєднався і баритон настоятеля міської Покровської церкви отця Михайла.

А коли почесні гості піднялися на

сцену, вся площа перед ними, незважаючи на рясний дрібний дощ, перетворилася на святкове коло. Отець Михайло окропив цілющою водою веселих ніжинців, ідучи перед монументальним зображенням Святої Покрови, а в центрі роз-

просити поважних громадян. Архієпископ Євстратій не тільки привітав ніжинців із святом, а й вручив орден Юрія Переможця міському голові. Сам Анатолій Линник теж виголосив коротку промову, наголосивши, що ніжинці завжди відстоювали рідну Україну. Народний депутат України Олександр Кодола виголосив подяку колективам та окремим громадянам, які беруть участь у ярмарку. На жаль, погода не дозволила продовжувати цей марафон, і очільник Чернігівського земляцтва Віктор Ткаченко мусив вручати годинника меру опісля.

І знову завихрилася площа — то почали традиційний звіт самодіяльні колективи, до яких приєдналися й артисти столичного театру на ходулях. Затим свято перемістилося на вулиці та сквери міста над Остром. І добре, що разом із містянами ярмаркували й жителі району на

чолі з головою райради Олегом Бузуном.

Духмянилося небо запашинами димами шашличних, звучали оркестри й голоси співучих жіночок, веселився народ, вируючи поміж торговими рядами. Все було, як на ярмарку, як понад тридцять років тому. І в цьому жив безсмертний дух українського народу, невід'ємної його часточки — ніжинців. Бо вони вміють і працювати, і відпочивати.

Валерій КИЧКО
Фото автора



квітла веселка українських вишивок. Одне дійство змінювало інше. Духовий оркестр та барабанниці коледжу культури і мистецтв ім. М. Заньковецької так завзято пройшлися площею, що й небо посвітлішало. Їм на зміну вийшли дівчатка та хлопчики колективу "Ритм" з барвистими вишитими рушниками. Свято набирало все вищого регістру, все більше людей стікалося з усіх кінців на центральну площу. Отоді й приєдналася до дійства сцена, на яку ведучі встигли за-

На Покрову Пресвятої Богородиці, захисниці Українського козацтва, на Прилуччині відбулися урочисті заходи з нагоди Дня захисника України. У цей день шанували тих, хто за покликом серця ставав і нині стає на захист рідної землі – воїнів, бійців-добровольців та ветеранів військової служби.

Пам'ять вічна



Учасники заходів поклали квіти до пам'ятників, обелісків та місць поховань учасників Другої світової війни, учасників бойових дій на території інших держав, місць поховань громадян, які загинули, захищаючи незалежність, суверенітет та територіальну цілісність України під час антитерористичної операції на сході.

Малодівицька громада ухвалила рішення провести 16 жовтня футбольний міні-турнір, присвячений земляку – Герою України Олегу Міхнюку. На захід були запрошені: мати героя Ганна Міхнюк, голова громадської організації "Учасники антитерористичної операції "Щит" Павло Красноок, член Чернігівського земляцтва, побратим героя, Анатолій Куліш, виконуюча обов'язки керівника апарату Прилуцької райдержадміністрації Світлана Александрова, Обичівський сільський голова Сергій Вовченко.

Малодівицький селищний голова Олена Журавель, яка ініціювала проведення цього заходу, звернулася до присутніх з пропозицією вшанувати

світлу пам'ять загиблого героя хвилиною мовчання та висловила подяку за мужність матері земляка-героя.

Життя Олега Івановича, військова відвага, громадянська мужність, відданість Україні є прикладом для спад-

ну. На Майдані керував 8-ою "афганською" сотнею. Одним з перших записався добровольцем і брав активну участь у боях за відстоювання суверенітету та цілісності нашої держави в лавах батальйону "Айдар". Я воював разом з ним. Спасибі Вам, Ганно Іванівно, за сина!

Анатолій Куліш вручив матері героя золотий знак Чернігівського земляцтва та від Прилуцького осередку Чернігівського земляцтва, запропонував встановити в селі Мала Дівиця бюст герою. Присутні підтримали цю пропозицію.

У футбольному міні-турнірі за першість боролися футбольні команди з Малої Дівиці, Великої Дівиці, села Охінки та команда ветеранів.

Всі учасники продемонстрували чудову спортивну форму та готовність в подальшому до участі в змаганнях. Це був перший турнір, але всі учасники та присутні впевнені в тому, що він стане традиційним.

Переможцем стала команда з селища Мала Дівиця, яка отримала перехідний кубок та грошові нагороди. Другу сходинку посіла команда села Велика Дівиця, на третьому місці – команда Охінки. Всі призери футбольного турніру нагороджені медалями та грамотами з зображенням земляка-героя. Захід був проведений на селищному стадіоні імені Євгена Тонкаля за підтримки ТОВ "Наташа-Агро" та за участю представників Прилуцького відділення Чернігівського земляцтва. Переможців також привітала виконуюча обов'язки керівника апарату райдержадміністрації Світлана Александрова.

Юлія ТЕСЛЕНКО



куванням новим поколінням. Як ніхто інший, він за життя постійно закликав зміцнювати єдність ветеранського руху, на вищий рівень піднімати патріотичну роботу в земляцькому середовищі. Про це говорив присутнім на заході член Прилуцького осередку Чернігівського земляцтва, побратим героя Анатолій Куліш.

– Олег був бійцем і загинув як боєць. В Афгані був поранений. Мав два радянських ордени Червоної Зірки та медаль "За відвагу". Був одним з ініціаторів та безпосереднім учасником створення Української Співки ветеранів Афганіста-





Над Чибриджем

У Городні відбулись урочисті заходи з нагоди дня міста та 74-ї річниці визволення міста від німецько-фашистських загарбників.

Свято розпочалося з покладання квітів до меморіалу визволителів міста. Жителів та гостей міста вітали міський голова Андрій Богдан, голова районної держадміністрації Світлана Яценко, народний депутат України Анатолій Євлахов, перший заступник голови Чернігівської обласної ради Валентин Мельничук. Також вітання і найкращі побажання передали гості із Добруського району Білорусі.

Після привітань відбулося нагородження номінантів конкурсу "за краще подвір'я". Міський голова та голова райдержадміністрації вручили переможцям грамоти. Далі була велика концертна програма на центральній площі міста.

Присутні подивилися матч чемпіонату області з футболу, а ввечері відбулося масове народне гуляння. На святі було багато гостей з навколишніх сіл, гості з Чернігова та інших сусідніх міст.

В урочистих заходах Городнянське відділення Чернігівського земляцтва представляли Михайло Хихлухо – художник-реставратор Національного музею медицини України, Володимир Лаппа – директор ТОВ "БК "Атлант", Сергій Дубовський – заступник директора управління середніх корпоративних клієнтів банку ВТБ, Михайло Твердий – артист оригінального жанру, Микола Богдан – керівник Городнянського відділення.

Зазвичай, були побажання процвітання, добробуту і всіляких гараздів мешканцям та гостям міста. Під час урочистих заходів Володимир Лаппа подарував наймолодшому жителю міста цінний подарунок, Михайло Хихлухо вручив голові райдержадміністрації свою картину, а Михайло Твердий розважав жителів та гостей міста грою на сопілці та саксофоні. Також у приміщенні музичної школи урочисто було відкрито кімнату-музей музичних інструментів Михайла Твердого.

Микола БОГДАН,
голова Городнянського відділення

Зустріч з митцем

Юлій Миколайович народився 12 липня 1928 року у смт. Ріпки. Як він розповів, народився на свято апостолів Петра і Павла. Але батько був проти таких імен, які пропонував місцевий священик, тому вибрали компромісний варіант – ім'я Юлій, бо 12 липня народився Юлій Цезар.

Зі слів митця, з малих літ він любив малювати, бо виховувався в сім'ї інтелігентів, де завжди панував культ мистецтва та літератури. Це було у Києві, де на початку 1930-х років мешкали його батьки-письменники. Потім було навчання у Республіканській художній середній школі імені Тараса Шевченка (1939–1947рр. з дворічною перервою на роки війни). Під час Другої світової війни останнім товарним ешеленом йому з батьками вдалося виїхати з Києва до Донбасу, а потім до міста Троїцька Челябінської області на Уралі.

Як тільки визволили Київ, в 1943 році сім'я Ятченків повернулася додому. По війні Юлій Миколайович вступив до Київського художнього інституту, де навчався у Михайла Шаронова та Сергія Григор'єва. Закінчив інститут в 1953 році, а в 1956

році став членом Національної спілки художників. Того ж 1956 року вперше взяв участь у художніх виставках.

З 1963 року працював у рідному виші і в 1979 році отримав звання професора. Загалом, з 1971 р. по 2008 рік



провів більше 10 персональних виставок. А 16 квітня 2013 року в Національній академії образотворчого мистецтва і архітектури була відкрита ювілейна ретроспективна виставка

Нещодавно голова Ріпкинського відділення Олександр Литвин зустрівся в Києві з нашим земляком, народним художником України Юлієм Ятченком.

"Через віки", де репрезентувалися живописні полотна, графіка й акварелі.

Роботи Ю.М. Ятченка експонуються у музеях Києва, Донецька, Запоріжжя, Чернігова, Харкова, а також зберігаються у приватних колекціях.

В ході зустрічі Олександр Литвин розповів земляку про діяльність Ріпкинського відділення столичного Чернігівського земляцтва, про участь земляків з Києва у справі сприяння відродженню духовності та культури в рідному районі. Тож для Ріпкинського районного народного історико-краєзнавчого музею митець передав каталог виставки своїх творів 1990 року, а одне з полотен – портрет батька Юлій Ятченко має намір передати до експозиції Чернігівського обласного художнього музею імені Григорія Галагана.

Наш кор.

Осінньої пори далекого 1957 року ветерани-фронтовики, партизани та підпільники після тривалої підготовчої роботи створили громадську організацію, покликану свято зберігати патріотичні традиції, турбуватися про вчорашніх воїнів-захисників, виховувати молоде покоління в душі любові до рідної країни.



Незабаром її зареєстрували в тодішньому авторитетному Радянському комітеті ветеранів війни. Перші сторінки історії вчорашніх воїнів писали люди, що кілька років тому боронили рідний край від коричневої чуми, визволяли територію Радянського Союзу, країни Європи. Символом Київської організації ветеранів війни стало зображення пам'ятника радянському солдату, в одній руці якого меч, що розрубав фашистську свастику, на іншій – врятована з руїн поверженого Берліна німецька дівчинка.

Певна річ, в ті роки нашу організацію називали ветеранською, тобто, обтяженою похилим віком її членів, можна було хіба що умовно – тих перших ще молодих патріотів єднала скоріше пам'ять про загиблих побратимів, бажання зберегти на землі мир й щастя. Благородство ідей наснажувало вчорашніх піхотинців і пілотів, танкістів і матросів на масштабні й рядові акції, згуртовувало в мирний час смертеборців. Були створені структурні підрозділи, які називалися радами й групами, таких було 96 рад та 83 групи.

Однією з них є група ветеранів Товариства "Чернігівське земляцтво" в Києві, яку створив та 15 років очолював незабутній фронтовик Микола Купченко. Микола Данилович відзначався невсипущою енергією, любов'ю до ровес-

СЛАВОЮ ОВІЯНІ

ників, державницьким ставленням до патріотичного виховання. Саме він об'єднав ветеранів земляцтва з великою родиною фронтовиків Київської організації. До неї увійшли славні вихідці з Сіверського краю І.Є. Остапенко, М.К. Лойко, В.І. Сидельов, В.І. Забіяка, які й нині не починають на лаврах.

Відомо, що після завершення Другої світової на планеті не встановився вічний мир, що черговим поколінням українців довелося понюхати пороху в різних куточках планети, отже, продовжити естафету славних попередників, хоча захищати не священні кордони, а інтереси кремлівських верхів. Саме з афганського пекла повернувся до мирного життя зранений Сергій Кудін, який і перебрав естафету ветеранського руху в Чернігівському земляцтві від полковника М. Купченка, що відійшов у кращі світи. Разом із старшими побратимами він поєднує активну громадську роботу в земляцтві та нашої столичній організації. І добре, що на місце знятих

з ветеранського воїнського обліку приходять воїни-інтернаціоналісти, чий миротворчі подвиги пам'ятають на різних континентах нашої багатостраждальної планети. Вони теж уже не молоді, їм нелегко живеться в нинішніх умовах, але всім їм допомагає бойовий гарт минулих років, бо на плечі народжених у перші тридцять літ минулого

століття лягли найбільші випробування. Ледве вибравшись з революційних потрясінь і братовбивства громадянської війни, ледве взявшись за відбудову мирного життя, вони змушені були йти на фронт під ворожий вогонь. Страшно навіть подумати: з тих, хто народився в 20-х роках і був відправлений на фронт, з війни повернулися тільки три відсотки. А скільки пішло передчасно в небуття мирних українців! Про це мають пам'ятати живі, і ми це прагнемо робити в своїй організації, якій теж уже 60.

Солідна цифра. Та ми не збираємося сидіти склавши руки, коли рідна Україна знову піддається небезпеці з боку ошуканої путінськими ідеологами Росії, що прагне повернути Україну в імперське лоно. Ми залишаємося солдатами у війні з будь-якими недругами.

Віктор МАЛЬОВАНІЙ,
голова Київської організації ветеранів війни



Олишівський

Дореволюційний журнал "Русское богатство" видавався у Санкт-Петербурзі. На початку ХХ століття головним редактором цього часопису був відомий письменник Володимир Короленко. Він надрукував на його сторінках оповідання Михайла Коцюбинського "На камені", "Цвіт яблуні", "Він іде" у перекладі російською мовою Леонтія Шрамченка – статистика Чернігівського земського статистичного бюро, приятеля Михайла Михайловича.

козак

Пошуки допомогли дізнатися, що у Леонтія Шрамченка було два сини – Данило та Іван, які увійшли в історію як олишівські сотники. Було ще троє синів – Прокопій, Григорій та Андрій, який ніс службу священика в Олишівці впродовж 1768–1784 років. Ім'я їхньої сестри загубилося на історичних шляхах. Відомо лише, що Леонтіївна була заміжня за Федором Чорнуцьким, "служителем" бунчукового товариша Семена Лизогуба, а з листопада 1727 року – Олишівським сотенним писарем.

Від них пішли діти, внуки та правнуки. Поступово рід Шрамченків ставав досить розгалуженим. У більшості з них життя було пов'язане з Олишівкою, Смолянкою, Топчіївкою, Козилівкою, Киселівкою, де вони мали маєтності.

До цього роду і належав перекладач оповідань Коцюбинського Леонтій Дмитрович Шрамченко, народжений в Олишівці 17 листопада 1877 року. Можна припустити, що його дід – Іван Леонтійович, морський офіцер, капітан-лейтенант у відставці. Батько Дмитро Миколайович також народився в Олишівці 8 травня 1850 року – поміщик Козелецького повіту за даними на 1916 рік.

Леонтій Дмитрович мав за дружину Катерину Отто-Германівну Цирес, народжену 8 травня 1882 року в Москві в родині купця. З жовтня 1900 р. вони жили в Топчіївці. 29 липня 1901 року у подружжя в Чернігові народилася дочка Алла. Коли Шрамченки переїхали до Києва, у них 27 серпня 1904 року народилася друга дочка Вероніка. На жаль, встановити подальшу долю молодшої дівчинки не вдалося. Алла Леонтіївна вийшла заміж за інженера Юхима Нещадименка. У подальшому з чоловіком і батьками проживала у Швейцарії.

Як свідчать зкупі енциклопедичні

дані, Леонтій Дмитрович, маючи сім'ю, зумів у 1907 році закінчити юридичний факультет Московського університету. Повернувшись до Чернігова і впродовж трьох років працював статистиком при



земстві. Тоді-то і познайомився і заприятелював із Михайлом Коцюбинським.

За яких обставин Леонтій Шрамченко став служити у канцелярії намісника Кавказу, поки що невідомо. Проте відомо, що з 1910 по 1917 рік він обіймав посаду земського статистика у грузинському місті Тифлісі. Тут його застав жовтневий більшовицький переворот, який стався у Петрограді, а потім перекинувся на всю територію Російської

імперії. Як делегата Української Закарпатської Крайової Ради Леонтія Дмитровича відправили в Київ до Українського Національного Союзу. Це був осередок українських політичних партій і культурно-професійних організацій. (До слова, Леонтій Шрамченко був членом Української партії соціалістів-революціонерів). За мету Союз ставив створення демократично-парламентарного ладу та закріплення самостійності української держави.

До 1922 року Леонтій Шрамченко працював в уряді Української Народної Республіки. Був товаришем (помічником) міністра народного господарства, державним секретарем. А потім настали роки еміграції. Опинився Леонтій Дмитрович із сім'єю у Подєбрадах – курортному місті Чехословаччини. Тут вже оселилося багато українців. При фінансовій допомозі міністерства закордонних справ цієї країни було відкрито Українську господарську академію. Засновник – Український громадський комітет у Празі на чолі із Микитою Шаповалом. Леонтій Дмитрович працював доцентом академії впродовж тринадцяти років. Потім його запросили на посаду директора Українського соціологічного інституту у Празі. За два роки до початку Другої світової війни Леонтій Дмитрович переїхав до Мюнхена. Працював в Українському вільному університеті на факультеті права і суспільних наук, маючи вчену ступінь професора. Прожив тут до кінця війни. Потім із сім'єю оселився у швейцарському місті Женеві.

Леонтій Дмитрович плідно працював як вчений. Він автор книги "Основи теорії статистики", багатьох статей з української статистики. Його перу належить студія, присвячена чернігівському земському статистику Олександрову Русову. Доробок вченого Леонтія Шрамченка зберігається в архіві ім. Дмитра Антоновича Української вільної академії наук у США.

Українська газета "Свобода" за 1954 рік від 8 липня (виходила в Нью-Йорку) сповістила про смерть Леонтія Дмитровича Шрамченка, яка сталася 21 червня 1954 року у Женевському шпиталі після тяжкої недуги. Сповіщалося, що похорони відбудуться 11 липня у церкві св. Володимира на 14-й вулиці у Нью-Йорку. Некролог закінчувався словами: покійний був українським державним діячем, науковцем, приятелем української молоді, залишив по собі глибокий слід в житті української нації і надовго залишиться в пам'яті.

Людмила СТУДЬОНОВА,
бібліотекар відділу краєзнавства
ОУНБ ім. В.Г. Короленка

Друга світова й нині продовжується для її учасників, коли слідувати за відомим афоризмом: "Війна закінчується тільки тоді, коли похований останній її солдат". І це справді так, якщо брати до уваги історію кожного народу, що змушений був відстоювати свою свободу, майбутнє нових поколінь, для яких ті страшні бої стали вже тільки легендами.



СЛІДАМИ ОДНОГО ПОШУКУ

Саме благородною ідеєю збереження пам'яті славних попередників і керувалися наші земляки, учасники воєн, що

минулого року вперше в складі столичної земляцької ветеранської делегації навідалися на Закарпаття. Тоді до нас звернулися активісти "Клубу 128 дивізії" з Мукачева по допомогу в пошуку власника знаку "Відмінник Аерофлоту" за № 682, який вони знайшли під час пошукових робіт на місці трагічної загибелі військового літака. Три роки мукачівці оббивали пороги різних архівів, шукаючи підтримки, але намарне. Я пообіцяв патріотам допомогти і відразу ж після повернення до Києва звернувся до наших земляків, які займаються такими пошуками. На моє прохання взявся за справу Володимир Лазаренко з друзями і незабаром повернулася з небуття трагічна сторінка війни.

Як відомо, в 1944 році на територію окупованої Словаччини було закинута чимало партизанських груп. Ними керував Український штаб партизанського руху, що знаходився в Києві. Одна з них в кількості 10 воїнів та 500 кілограмів бойового вантажу

була й на борту літака С-47 № 917, що вилетів з аеродрому "Жуляни" в ніч з 25 на 26 серпня. Маршрут у документі теж виписаний чітко: Київ –



Кам'янець-Подільський – Ціль. Екіпаж літака складався з командира лейтенанта Данила Самарського, другого пілота лейтенанта Петра Афанасьєва, бортмеханіка лейтенанта Володимира Іванова, штурмана молодшого лейтенанта Мельникова, бортрадиста сержанта Арона Купермана та бортстрільця старшого сержанта Миколи Нестерова. Як свідчить документальний запис, лінію фронту літак пройшов о 21. 26 годин і зв'язку з землею більше не тримав. При виконанні бойового завдання УШПР

в тил ворога на ціль № 25 літак на базу не повернувся. Місце падіння літака й доля екіпажу невідомі.

Наші пошуковці далі заглибилися у вивчення документів і натрапили на свідчення командира С-47 № 831 старшого лейтенанта Рижкова, який вилетав на ту ж ціль через 10 хвилин після зниклого напарника й передав під час повернення радіограму: "Повертаючись із цілі, бачив падіння літака й горіння..."

Так пошуки власника знаку перетворилися на захоплююче дослідження однієї з сторінок героїчної боротьби з фашистськими загарбниками. Всі архівні документи передані до музею села Чорний Потік Іршавського району, туди й відправилася делегація ветеранів війни з Києва на чолі з Головою Ради ВСВВ генерал-майором запасу Володимиром Поповичем для участі в міжнародному меморіальному заході в рамках святкування Дня партизанської слави.

Як і годиться, в центрі села біля пам'ятного знаку загиблим та померлим членам партизанського загону зібралося багато людей – жителі села, гості з сусідніх населених пунктів Закарпаття. Серед поважних гостей були представники Іршавської районної влади, дочка начальника штабу партизанського загону "Сокіл" Інна Ібатуліна, військовий комісар району підполковник Євген Когут, пошуковці з Мукачівського "Клубу 128 дивізії", а ще й дорогими сусідами – представниками Союзу військових Словаччини на чолі з головою "Клубу Прешов" підполковником Мар'яном



Палаї. Гідно були представлені й учасники бойових дій на території інших держав та гартовані боями в донецьких степах воїни АТО. Як відомо з історії краю, котру так щиро бережуть нинішні закарпатці, саме в цих краях воював з 8 серпня по 24 жовтня 1944 року інтернаціональний загін месників під командуванням Дюли Усти та Івана Прищепи. До речі, нинішні нащадки героїв і нині живуть дружною родиною, незважаючи на різне національне коріння...

Все дійство відбувалося на європейському рівні. Після гулкою ритму метронома або розкололи дружні залпи салюту сучасних воїнів. Живі квіти лягли до меморіалу. Затим прозвучали Гімн України й коротке слово сільського голови Юрія Бабинця, який запевнив присутніх, що пам'ять про героїв минулої війни ніколи не урветься. І справді, з якоюсь трепетною любов'ю десятки гостей та господарів – від сивочолих газд до щебетливих учнів – поклали квіти до підніжжя пам'ятника месникам. Часткою великої родини стали в ті хвилини й словацькі гості. Одночасно було поставлено корзину квітів і до пам'ятника воїнам у сусідній Смологівці.

Затим настала черга виступам. Слово мали завідувач Чорнопотіцького народного музею партизанської слави Юрій Фегер, провідний методист Іршавського районного Будинку культури Оксана Сідор, представник райдержадміністрації Федір Халак, словацький військовик Мар'ян Палаї, учасник АТО Віталій Тенкач.

– Пройдуть роки, зміняться по-

коління, в живих не залишаться учасників Другої світової, – наголосив генерал Володимир Попович, – але залишиться пам'ять про них, про їхні ратні подвиги. І від усіх нас теж залежить, щоб ніщо не забулося. Спасибі воїнам, партизанам за ратний подвиг. А нам треба й далі розвивати патріотичне виховання, віддано служити своїй державі й народу.

На завершення виступу поважний столичний гість вручив за особисту участь у військово-патріотичному вихованні молоді, захисті ветеранів війни групі активістів, які брали участь у пошукових роботах, Почесні грамоти та подяки Ради ВСВВ. Були вручені й подарунки від нашого Чернігівського земляцтва.

І виринули з людського вировища вишиті рушники з портретами партизанів, які несли дівчата, а ведучий зачитав прізвища тих, хто поклав своє життя на Закарпатті. Вперше прозвучали й прізвища льотчиків, яких повернули з небуття чернігівські пошуковці.

Свято продовжилось в музеї. Особливо приємно було потримати в руках особисті справи льотчиків. Ми й далі збираємося розшукувати родичів героїв, бо вже знаємо географію пошуку. Вже отримані відповіді на запити місцевого музею. На жаль, родичів поки що не знайдено, але пошуки тривають.

Пощастило нам навідати партизанську землянку в сільському парку, послухати місцевих артистів. Наступного дня побували в горах на місцях висадки десантів та трагічної загибелі месників й літаків в урочищах Хрести, Гробище та Жерник, відвідали біосферний заповідник "Чорне болото", а в Мукачівському замку ознайомилися з новою експозицією, присвяченою війні на сході країни, яка відкрилася в День захисника України.

Ніби й далеко знаходиться Закарпаття від наших Сіверських країв. Але всіх нас єднає бажання збудувати й захистити велику соборну Україну, що завжди буде шанувати героїв-захисників минулих часів. Як і добрих побратимів із Словаччини та інших країн, долі яких нероздільні з нашою.

Сергій КУДІН,
голова ветеранського
відділення земляцтва
Фото В'ячеслава ГРЕЖУКА



Реформатор

Золотої осінньої пори на славній Полтавській землі, що дала світу класиків літературного слова Григорія Сковороду, Івана Котляревського та геніального Миколу Гоголя і нашого сучасника видатного поета Бориса Олійника, в мальовничому с. Каплинці Пирятинського р-ну в сім'ї Павла Ілліча та Любові Макарівни Кияновських 30 жовтня 1957 р. народився син Віктор.



і благодійник

З шкільних років хлопець виявив велику любов до точних наук: хімії, фізики і особливо математики. Він залюбки міг усно розв'язати складну задачу. А від спілкування з різними формулами, геометричними теоремами та цифрами одержував велику насолоду.

Тож не дивно, що по закінченню в рідному селі 8 класів, юнак вирішив обрати професію бухгалтера. 1975 року успішно закінчив Полтавський технікум м'ясної промисловості і одержав направлення на Ічнянський завод сухого молока та масла, де і розпочав трудову діяльність рядовим бухгалтером.

Оскільки майже з тих пір я особисто знаю Віктора Павловича, то, мабуть, маю право сказати своє слово про ювіляра, який нещодавно зустрів своє 60-річчя і 42 роки прожив у Ічні, а 34 з них – очолює підприємство, продукція якого відома на всіх континентах планети.

Збагачений великим практичним досвідом, він успішно закінчив Тернопільський фінансово-економічний інститут.

І коли у 1983 р. постало питання – кого призначити директором заводу, – кандидатура 25-річного головного бухгалтера Кияновського виявилася незаперечною.

Готуючись до реконструкції, директор настільки все обмірковував і стратегічно виважив, що не взяв у кредит жодної копійки, а зробив реконструкцію та перебудову заводу за рахунок підприємства.

Збудували цех по виробництву продукції з незбираного та знежиреного молока і в результаті забезпечили розфасованою молочною продукцією не

тільки Ічнянщину та Чернігівщину, але й вийшли на ринок сусідніх областей – Сумської, Харківської, Київської, і почали продукцію до Львова, Миколаєва, Херсона, Генієська...

Але з розпадом СРСР почалися економічні негаразди. Багато керівників промислових підприємств розгубилися і не знали, як вижити в таких умовах. Але Віктор Павлович добре розбирався

та, обравши курс на збереження трудового колективу, збільшення виробництва продукції та розширення ринку збуту. Таким чином на реальних основах розпочалася докорінна перебудова господарської діяльності заводу.

Власникам корів акціонерне товариство надає безвідсоткові кредити і люди поступово розраховуються молоком. І з метою створення на Ічнянщині

племінного молочного поголів'я при заводі діє відділ зі штучного запліднення корів. Для кращого збереження молока, яке здає населення, в центральних селах установлені холодильні установки. Завод має свій автопарк, який налічує близько ста одиниць транспорту, більшість – молоковози, а це дозволяє стабільно доставляти сировину на завод. Одержуючи чималі прибутки, підприємство виділило кошти, щоб збудувати в Ічні торговий дім "Браво", з відкриттям якого було працевлаштовано понад 50 осіб, а взагалі, за останні роки кількість робочих місць на підприємстві налічує 578.

Усе своє свідоме життя Віктор Павлович постійно наполегливо вчиться, він завжди у творчих пошуках. З метою запозичення кращого досвіду побував у Італії, Польщі, Румунії, Франції, Югославії.

Сьогодні Ічнянський ПАТ входить у 10-ку найкращих молочних промислових підприємств в Україні. Своїми смаковими якостями ічнянська продукція відома в усьому світі. Її охоче закуповують країни Азії, Африки, Близького Сходу, Азербайджан, Польща, Латвія та багато інших держав.

Робочий час Віктора Павловича розписано по місяцях, тижнях,



в бухгалтерії, економіці і технології переробки молочної сировини. Він зумів так налагодити роботу підприємства, що зберіг завод, який вижив у хаосі, що охопив державу.

А у 1992 р. директор ініціював створення відкритого акціонерного товариства. Розробив проект статуту, подав на розгляд до відповідних інстанцій. Пропозиція реформатора з Ічні знайшла підтримку у влади. І у 1993 р. збори акціонерного товариства обрали Віктора Кияновського генеральним директором БАТ "Ічнянський завод сухого молока і масла".

Талановитий організатор та енергійний реформатор грамотно, уміло і ефективно провів приватизацію підприєм-

днях, годинах, хвилинах. Комп'ютер підказує, які справи потрібно зробити щодня, щогодинно, а, можливо, й терміново усунути певний виробничий недолік.

Більше 15 років В. Кияновський займається благодійністю, опікується будинком ветеранів у с. Крупичполе Ічнянського р-ну, обласною дитячою лікарнею, будинком дитини "Надія" в м. Прилуки, надає матеріальну допомогу школам, лікарням, дитячим дошкільним закладам, монастирям та храмам, воїнам АТО, окремим громадянам на лікування хворих. На території Ічні та в багатьох селах району обладнано дитячі майданчики. Віктор Павлович президент молодіжної громадської організації "Спортивний клуб "Берег" з кікбоксингу, опікується дитячою футбольною командою.

В ході благодійної діяльності відремонтовано 3 дитячі дошкільні заклади, постійно надається продукція будинку ветеранів, придбано для воїнів сил АТО форму, бронежилети.

Завдяки його сприянню на всю Ічню сяють дві маківки Свято-Преображенського храму.

Варто згадати, що не залишається поза увагою і сільська молодь. За активної підтримки благодійника діють дві футбольні команди: "Росток-Ічня" та "Росток-Надія". Кияновський шефствує і над футбольною командою "Зірка" військової частини. З початком воєнних дій на сході України підприємство постійно надає фінансову та продуктову допомогу учасникам АТО і безкоштовно передає 4 транспортних засоби. Підприємство активно підтримує місцевий волонтерський рух. Тільки у 2015 р. виділено 180 тис. грн.

Віктор Павлович активно підтримує місцевих літераторів, зокрема, учасників районного об'єднання літераторів "Криниця". Завдяки йому видано

близько 100 книжок різних жанрів. Піклується благодійник і про видання літературно-мистецького альманаху "Ічнянська криниця".

Пишу ці рядки і згадую, як майже 30 років тому разом із Віктором Павловичем ми споруджували в Ічні пам'ятник письменнику-земляку Анатолію Дрофану, а з наближенням 90-річчя від



дня народження письменника на будинку, де він жив і працював, встановили меморіальну дошку. Клопоталися ми з В. Кияновським і про встановлення меморіальної дошки на приміщенні Бурімської сільської школи, яку в 1941 р. закінчив наш земляк Петро Басанець.

Виробничі успіхи заводу та велика безкорисна благодійна діяльність Віктора Павловича створили йому велику повагу й авторитет.

З 1983 р. його обирають депутатом міської, районної ради. Він депутат Чернігівської обласної ради 4-х скликань. У 2000 р. удостоєний звання лауреата Міжнародного відкритого рей-

тингу популярності та якості товарів і послуг "Золота Фортуна". У 2006 р. – звання заслуженого працівника промисловості України.

За активну участь в громадській життєвій і меценатській діяльності, що помітно сприяє у розвитку в нашому районі освіти, культури та спорту у 2014 році Віктор Павлович Кияновсь-

кий відзначений званням Почесного громадянина Ічні. А з 2015 р. за велику благодійну діяльність і вагомий внесок у розвиток української літератури, культури й духовності, він відзначений міжнародними літературно-мистецькими відзнаками ім. М. Гоголя "Тріумф", ім. Г. Сковороди, ім. П. Куліша та медалями І. Мазепи та О. Довженка.

Мабуть, не дуже багато в Україні людей, у чиїх трудових книжках за все життя є запис лише одного підприємства. Цікаво, що така відмітка і у його дружини Ольги Миколаївни, адже все своє життя вона працювала майстром цеху виробництва масла, звідси і пішла на пенсію за віком.

Чудове подружжя назавжди поріднилися із Ічнею, тут у них народилися дві доньки Юлія і Вікторія, тут дівчата виросли, закінчили школу звідси пішли у широкий життєвий шлях. Батьки їм дали вищу освіту, старша Юлія пішла батьковою стежкою і працює економістом, а Вікторія юристом.

Віктор Павлович та Ольга Миколаївна діждалися онуків, трьох гарненьких дівчаток: Дашу, Варю і Кіру.

У Віктора Павловича є улюблений крилатий вислів: "Люблю робити людям добро, працювати так, аби моя рідна Україна швидше стала економічно багатою та могутньою державою".

Дякуємо за Вашу натхненну працю! Зичимо Вам міцного здоров'я, родинного щастя та активного творчого довголіття.

З роси й води Вам!

Станіслав МАРИНЧИК,
м. Ічня



Не потрібні нам кредити



Не потрібні нам кредити,
Ми вже стільки брали,
А все гірше й гірше людям
Від того ставало.

Не потрібно брати кредити
Владі, котру ганяють,
Бо одні борги лишаються
Все роздерибаняють.

Краще треба посадити
Крутиїв з десяток
І спитати із пристрастям
Звідки в них достаток.

Потім можна й відпустити,
Звісно, під заставу
В два мільярди,
чи то й більше,
Щоб владнати справу.

А кругленьку тую суму
В добре діло вкласти,
Щоб розбещені мажори
Перестали красти.

Ось тоді і зажили б ми,
Може, як естонці
І закон всі б поважали
У своїй сторонці.

Микола ДЯГІЛЬ

ЗАЄЦЬ І ЛЕВ

Біг Зайчик рано вранці
по стежці між дерев,
аж бачить – на полянці
розлігся грізний Лев.

Зайчисько налякався
й дрижить: "В-ваша в-велич...
"Т-та. ..я в капкан попався –
на поміч звірів клич!..".

Розправив Куций спину
і процідив: "Ага!
Не лазь там, сучий сину,
Де Заєць пробігав!..".

*

А я, дурний, колись не вірив,
що так бува і серед звірів:
як Лев потрапив у капкан,
то й Заєць – пан!..

Мораль:
Якби з людьми
траплялися подібні драми –
можливо, й ми
змогли б відчуть себе панами.

КИЦЯ І ГОРОБЕЙКО

Під стріхою
в кубельці
потихеньку
цвірінькнув
жовторотий
Горобейко.

Та поки
прилетіла
Горобчиха,
в порожньому кублі
було вже тихо.

А на причілку
муркотіла
Киця,
вмиваючи пушок
на пиці...



*

А ви не бачили кумедії такої
на нашому, людському, водопої?
Гриць ГАЙОВИЙ

СВИНІ НА ВОДОПОЇ

Як збіглись дві Свині
до спільного корита,
одна сказала:
"Це мені
вода налита,
щоб мила черевце я
в своїй
калюжі!".

А друга їй
на це:
"Та ти не дуже!..
Подумаєш: Свиня –
немите рило!
Тут бовтатимусь я.
Зрозуміло?!".

"Ах, так... То я ж тобі!..".
"Не лізь, бо будеш бита!".

Зчепилися в злобі
і... розтовкли
корито.

Мораль?
Боюсь перемудрити,
але скажу одне:
не жаль
мені того корита,
а жаль отих Свиней...

ОТЧИЙ ПОРІГ

Шеф-редактор
Віктор ТКАЧЕНКО
Головний редактор
Леонід ГОРЛАЧ
Засновник: товариство
"Чернігівське земляцтво"
в м. Києві

Газета зареєстрована Державним
комітетом інформаційної політики,
телебачення та радіомовлення
України 06.XI.2001 р.
Реєстраційне свідоцтво:
серія KB №5594
Передплатний індекс 37630
Адреса редакції:
02002, Київ, Броварський проспект, 15,
тел. 206-87-12
Контакти: www.chz.org.ua,
e-mail: otporig@ukr.net

РЕДАКЦІЙНА РАДА:

В.В. Ткаченко, В.І. Авдєєнко,
Л.Н. Горлач (Коваленко),
А.Л. Курданов, Т.А. Літошко,
П.І. Медвідь, О.Ф. Орехович,
Ю.А. Русанов, М.М. Ткач,
В.В. Пушкар'єв, В.Є. Устименко,
М.І. Халимоненко.

За достовірність фактів, точність імен і
прізвищ, географічних та історичних
реалій відповідають автори публікацій.

Передрук тільки з відома видання.
Рукописи не рецензуються і не повертаються.

Літературний редактор Ганна Скрипка.
Комп'ютерний набір Ганна Скрипка.

Верстка, дизайн Оксана Кисленко.

Надруковано та зверстано на замовлення
товариства "Чернігівське земляцтво" в м. Києві
у КП "Редакція журналу
"Дім, сад, город".
Тираж 1100.